

Op de eerste Paasmorgen, na drie dagen, kwam de waarheid aan het licht. Niet langer was Christus verborgen in het hart van de aarde, maar Hij verscheen als de Opgestane in het licht van de dag. De eerstelingen die hem met eigen ogen zagen, herkenden op het eerste gezicht hun Heer en hun God, die als enige van zichzelf kon zeggen: 'Ik BEN de waarheid.' Ook de twijfelaars, zelfs de ongelovige Thomas, moesten er aan geloven. Zo ging het veertig dagen lang: de waarheid was aan het licht gekomen.

Wat is er daarna gebeurd? Hoe kunnen wij, ongelovige Thomassen en weifelachtige Pilatussen, de waarheid op het spoor komen? In feite is de eeuwenoude vraag van Pilatus een vraag van ons allemaal geworden: 'Wat is waarheid?' En het ongeloof van Thomas spiegelt zich in ons bekende gezegde: 'Eerst zien, dan geloven.' We leven tegenwoordig in een wereld waarin aan alles getwijfeld wordt, waarin niets is wat het lijkt en waarin ons vertrouwen in mensen, in het leven en in de waarheid ernstig op proef wordt gesteld. Wanneer dat dreigt te gebeuren moet je teruggrijpen op de onomstotelijke waarheid. Iemand die jarenlang in een concentratiekamp in Indonesië had doorgebracht vertelde eens hoe zij die hel had overleefd. Dag in dag uit, jaar in jaar uit had zij naar de zonsopgang gekeken. Dat was de enige zekerheid die in haar wankele bestaan een houvast gaf. Want wat er ook gebeurt, wat je ook overkomt: iedere morgen verschijnt de zon en wandelt haar onwankelbare weg langs de hemel.

De dienst aan het altaar is voor mensen en engelen wat de zonsopgang is voor de aarde. Christus zelf wandelt over de aarde, van altaar tot altaar - en vervult het sacrament met het licht van zijn Opstanding. In het volbrengen van de altaardienst, in ieder waarachtig sacrament dat op aarde voltrokken wordt, winnen wij gaandeweg het onwankelbare vertrouwen:

Wat er ook in de wereld om ons heen gebeurt, de Christus-zon gaat iedere ochtend op en vervult de aarde met Zijn tegenwoordigheid.

Bastiaan Baan / 4 april 2021